

во, дигна тѣсното си свѣтло лице, зачервено отъ вѣтъра и слънцето на непрестаннитѣ походи.

Меки кестеняви кждри падаха въ буйно велелепие до раменетѣ му. Той поглади съ длань чело, понавжси се, въздѣхна.

— Не ще сж много весели новини, Оливие . . . Хайде, пригответи ми костюма за приемитѣ. И азъ ще почна безъ малко, като византийскитѣ василевси, да се преобличамъ по двадесетъ пжти на день . . .

Той стана, протегна ржце, направи нѣколко упражненія, за да възвърне обикновената си бодрость — свикналь още отъ ранна юность да калява тѣлото си въ рицарски гимнастически фокуен, — следъ това отиде въ гардеробната стая, свали неизмѣнната ризница, съ която работѣше, излизаше и пжтуваше, облѣче съ помощта на пажа, туника отъ червено кадифе, везана съ сребро, възъ нея надѣна зеленъ сюрко безъ ржкави, отъ тежъкъ атлазъ, поржбенъ съ сребърни ширити и украсенъ съ сребърни копчета, стегна талията си съ скжпоцененъ коланъ отъ сребърни халки и рубини, обу амени кадифяни обуша, наметна си мантията отъ сивъ аксамитъ, поржбенъ съ скжпа кожа. Следъ това сложи на главата си малка четиризжбеста корона.

— Вмѣсто да слушамъ сега неприятнитѣ оплаквания на Солунската кралица, по-скоро бихъ отишелъ да опитамъ новия си соколъ или бихъ хапналъ съ удоволствие ябълки отъ Овернѣи. Така сж ми дотегнали всички тия разправи — се усмихна императорътъ и весело потупа по рамото предания си момъкъ.

Поласканъ и радостенъ, пажътъ се зачерви и сведе очи. Любезността и довѣрието на господаря му го изпълниха съ ликуване и гордость.

За Анри той бѣ готовъ всѣки мигъ да даде живота си. Официалната му служба бѣ виноопитвачъ. Но той мечтаеше да заякне по-скоро, за да му стане оржженосецъ.

Анри измина нѣколко великолепни зали и ротунди, следъ това последванъ отъ маршалъ Вилхардуенъ и висшитѣ си придворни: конетабла джо Сень-Полъ, великия